

Trăia odată, într-un sat de oameni gospodari un om vestit pentru hărnicia lui. Cât era ziua de lungă muncea cu mult drag: mergea la câmp să semene sau să treiere ori se ducea în târg cu treburi, iar acasă avea grijă de grădină și de animale. Știți doar cum se spune despre cei buni și harnici: că omul sfințește locul.

Ei, și avea omul nostru un fiu frumos, voinic, dar cam leneș și delăsător din fire. Când se trezea dimineața, mai întâi stătea degeaba, apoi se odihnea și pe urmă nu făcea nimica...

Nu ducea niciodată un lucru la bun sfârșit. Dacă-i spunea tatăl să sapa în grădină, acesta săpa ce săpa, apoi se așeza sub vreun salcâm și se culca la umbră. Dacă-l puneă să măture prin curte, omul găsea mătura aruncată și copilul nicăieri.

Era trist tatăl său, dar nu dispera. Avea mare credință că bunul Dumnezeu îi va arăta o cale prin care să-și îndrepte fiul. Într-o duminică, după slujbă, feciorul îi spuse:

- Tată, l-am văzut pe uliță pe băiatul vecinului încălțat cu ghete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghete, te rog!

- Ei, băiete, dacă pui și tu mâna să m-ajuti cât de cât, poate că ți-o lua, dar așa...

